

servative Folkeparti, og det synes jeg er lidt underligt at lytte til.

Jeg hørte fru Pia Christmas-Møllers indlæg i retning af, at man gik terroristernes ærinde, ifald man begyndte at trække sig ud. Det må jeg så forstå er det, en lang række andre lande omkring os gør. Vi har forsøgt at komme i dialog med regeringen igennem et år omkring en konkret strategi for tilbagetrækning, og regeringen har ikke villet den dialog. Derfor står vi selvfølgelig fast på vores strategi for tilbagetrækning, som vi har forsøgt at præsentere for regeringen og diskutere med regeringen igennem lang, lang tid.

Endelig ville jeg gerne have et svar på mit spørgsmål: Er vi i Irak om 25 år, hvis irakerne beder os om det? Det er jo sådan, man må forstå den konservative ordfører her i dag.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

For det første: Vi er i Irak, så længe irakerne selv beder os om det, så længe FN beder os om det, så længe vi selv mener, vi gør en mærkbar forskel til den positive side. Det er tre væsentlige forudsætninger, som Det Konservative Folkeparti igen og igen har fremhævet.

For det andet må jeg ikke med hensyn til hr. Helveg Petersens spørgsmål om, hvorvidt det er at gå terroristernes ærinde, hvis man giver en præcis exitdato, bare referere til et ritzautelegram, som er kommet, og som refererer til, hvad Al-Qaeda selv mener er situationen i Irak. Her siger en meget fremtrædende repræsentant for Al-Qaeda-terrornetværket i en videotagelse fredag, at den amerikanske plan om at trække soldater ud af Irak betyder, at USA er blevet besejret af muslimer. Det er da tydeligt for enhver, at terroristerne vil opfatte en tilbagetrækning på nuværende tidspunkt som en klar sejr.

Nu er der heldigvis ikke tale om en fast beslutning fra amerikanernes side, det er en voldsom overtolkning fra Al-Qaedas side, men det er at gå terroristernes ærinde, hvis vi giver dem en præcis dato for, hvornår vi vil være ude af landet. Det vil give dem muligheden for at forberede en modoffensiv, og det har ingen demokratiske og fredelige kræfter interesse i.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Vi hører den konservative ordfører gentage det mantra, som har kørt hele tiden, at vi er her, for-

di den irakiske regering har bedt os om det. Men det passer jo ikke.

Den 30. november stillede SF's formand et spørgsmål her i Folketinget til statsministeren, hvor han spurgte, om man nu kunne forestille sig, at den irakiske regering bad os blive i en situation, hvor USA har trukket sig ud. Svaret var et klart nej. Det kunne statsministeren ikke forestille sig.

Derfor er sandheden jo, at vi er i Irak, fordi USA har bedt os om at være i Irak. Det er jo det, som er sandheden i det her. Det har intet at gøre med den irakiske regering, det har intet at gøre med kampen for demokrati. Det har noget at gøre med, at den danske regering ville stå på god fod med George W. Bush, og at den amerikanske regering havde brug for allierede i en situation, hvor en række andre europæiske lande syntes, at det var en dårlig idé. Der havde statsministeren og Det Konservative Folkeparti så travlt med at gøre George W. Bush tilfreds, at man nu sidder i det her morads. Det er sandheden.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hr. Holger K. Nielsen befinder sig jo konsekvent i fantasiens verden, når det drejer sig om udenrigspolitiske forhold. Det er igen hvis og hvis og hvis, sådan har det været hele vejen igennem med SF's udenrigspolitik, som jo på den ene side siger, at man meget gerne vil deltage aktivt i internationalt forpligtende samarbejde, men bare ikke lige i det, der er muligt i det virkelige livs verden.

Hr. Holger K. Niensens argumentation her ligner jo i forbløffende grad Holbergs, hvor der argumenteres med, at Gamle Bedste ikke kan trille, det kan en sten heller ikke, ergo er Gamle Bedste en sten. Det er jo en fuldstændig barok argumentation, vi får præsenteret her.

Det siger sig selv, at Danmark alene med 530 mand ikke kan løse den udestående opgave, der er i Irak. Det siger sig selv. Men som en del af en international koalition kan vi påtage os vores del af ansvaret, fordi vi fører en udadvendt udenrigspolitik, fordi vi gerne vil vise omverdenen, at vi faktisk mener noget med demokrati, menneskerettigheder og respekt for individet. Det vil vi gerne sætte handling bag med de kræfter, vi nu forholdsømmæssigt har.